

Arrest

nr. 199 590 van 12 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 1 juli 2014 als minderjarige toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 juli 2014 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 oktober 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde eveneens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij in zijn arrest van 13 maart 2015 (RvV 13 maart 2015, nr. 140 992).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 mei 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). De termijn voor vrijwillig vertrek werd uitgesteld tot 30 juni 2015 zodat verzoekster haar schooljaar kon afmaken.

1.4. Verzoekster diende op 30 juli 2015 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 28 augustus 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 27 november 2015 (RvV 27 november 2015, nr. 157 254).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 september 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.7. Op 21 maart 2016 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf als studente.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 april 2016 een beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 12 januari 2017 (RvV 12 januari 2017, nr. 180 710).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 april 2016 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 26 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“mevrouw

naam: B.(...), A.(...),

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° wanneer zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Overwegende dat betrokkene geen recht meer heeft op een aankomsverklaring en de door haar op 21/03/2016 ingediende aanvraag tot het bekomen van een verblijfstitel in de hoedanigheid van student heden werd geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 39/79 en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“De bestreden beslissing gaat voorbij aan de inhoud en de gevolgen van art. 39/ 79 Vreemdelingenwet. “§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied

gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend. De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn : (...) 9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.

6. In casu betreft het bevel om grondgebied te verlaten het accessorium van de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf als student op grond van art. 58 Vw. Gelet op voorgaande kan jegens verzoekster geen maatregel van verwijdering worden genomen aangezien tegen de beslissing op grond van art. 58 Vreemdelingenwet een beroep werd ingediend. In de mate dat hangende de beroepsprocedure toch een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoekster, is de bestreden beslissing strijdig met art. 58 Vreemdelingenwet.”

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel ‘*accessorium sequitur principale*’. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Niettegenstaande het feit dat uit art. 7 Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, dient vastgesteld dat de Minister pas overgaat tot afgifte van het bevel na betekening van de beslissing m.b.t. de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 58 Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. (zie in dezelfde zin RvV 138 413 (dd. 28.01.14) Een en ander blijkt uit het feit dat - De beslissingen op dezelfde datum tot stand komen; - Door eenzelfde attaché worden genomen; - Op eenzelfde dag worden betekend; Tegen de beslissing op grond van art. 58 Vreemdelingenwet werd eveneens een annulatieberoep ingediend. Gelet op de uit te spreken nietigverklaring van de kwestieuze beslissing, dient ook de bestreden bijlage 13 (dit is een volgbeslissing) te worden vernietigd.”

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 39/79 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

Artikel 58 van de vreemdelingenwet beschrijft de procedure om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen om als vreemdeling in België te studeren in het hoger onderwijs.

3.4. Verzoekster stelt in haar middelen in wezen dat jegens haar nog geen bevel, dat volgens haar als een volgbeslissing dient te worden beschouwd, kon worden genomen omdat zij op 21 maart 2016 een aanvraag had ingediend om een verblijfsmachtiging als studente en dat het beroep tegen de verwerpingsbeslissing van 4 april 2016 nog hangende was. De handelwijze van het bestuur druist volgens verzoekster in tegen artikel 39/79 van de vreemdelingenwet.

3.5. Daargelaten de vraag of de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2016 in overeenstemming was met artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het beroep tegen de beslissing tot verwerping van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student van 4 april 2016 ondertussen werd verworpen (zie punt 1.8.), waardoor de bescherming, die door artikel 39/79 van de vreemdelingenwet wordt geboden, niet langer van kracht is. Tevens stelt de Raad vast dat er tot op heden geen sprake is geweest van enige uitvoering van de bestreden verwijderingsmaatregel. Verzoekster betwist, noch weerlegt dat zij langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk verblijft en dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet op haar van toepassing is. Zij maakt evenmin aannemelijk dat haar huidige rechtspositie enigszins zou zijn beïnvloed

indien het bevel slechts na het arrest van de Raad van 12 januari 2017 (RvV 12 januari 2017, nr. 180 710), waarbij haar beroep tegen de verwerping van haar aanvraag om machtiging tot verblijf als student werd verworpen, zou zijn afgeleverd. In die omstandigheden lijkt verzoekster geen belang meer te kunnen doen gelden bij haar middelen.

3.6. Ter terechtzitting werd de raadsvrouw van verzoekster met deze vaststellingen geconfronteerd. De raadsvrouw stelde zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekster geen belang meer heeft bij haar middelen.

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN